

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **E. a. s., so sídlom H.**, IČO: X., zast. JUDr. I. M., advokátom, Advokátska kancelária M. a P., s. r. o., so sídlom B.K. IČO: X., proti žalovanému: **1/ F. N. M. S., so sídlom T.**, IČO: X., **2/ C. D. C. P. S., a. s., S.**, IČO: X., 1/ a 2/, zast. advokátskou kanceláriou B. & P., s. r. o., so sídlom H., IČO: X. **o 3 101 175,10 Eur (93 426 000,-- Sk)**, o odvolaní žalovaného 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. júna 2010, č. k. 57Cb 42/1999-952 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. júna 2010, č. k. 57Cb 42/1999-955, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. júna 2010, č. k. 57Cb 42/1999-952 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. júna 2010, č. k. 57Cb 42/1999-955 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 24. júna 2010, č. k. 57Cb 42/1999-952 v znení opravného uznesenia zo dňa 24. júna 2010, č. k. 57Cb 42/1999-955 uložil povinnosť žalovanému 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 3 101 175,10 Eur spolu s 12% úrokom z omeškania od 1. marca 2002 až do zaplatenia istiny a uložil povinnosť žalovanému 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 229 069,87 Eur náhrady trov konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. februára 2009, č. k. 2 Obo 18/2008 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. októbra 2007, č. k. 1ObdoV 65/2006 a dospel k záveru, že nárok žalobcu je oprávnený,

vychádzajúc z doplneného dokazovania s prihliadnutím na doteraz vykonané dokazovanie vo veci.

Súd prvého stupňa zistil, že Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 11. novembra 1998 pod č. k. 1Er 1437/98 zastavil konanie vo veci exekúcie oprávneného N. GmbH Import - Export, F. proti povinnému D., a. s., B. Dôvodom zastavenia konania boli formálne náležitosti exekučného titulu - notárskej zápisnice, spísanej dňa 28. októbra 1998 notárom JUDr. M. P.. Notárska zápisnica neobsahovala generálie tlmočníka a údaj o tom, že zápisnica bola po prečítaní účastníkmi schválená. Uvedenú situáciu nespôsobili účastníci konania, ani súdny exekútor, ale notár, ktorý túto chybu následne odstránil - viď nový odpis notárskej zápisnice, nachádzajúci sa v spise Okresného súdu Bratislava I pod č. k. Er 1582/98. Na základe tohto „nového odpisu notárskej zápisnice“ bol súdny exekútor dňa 13. novembra 1998 poverený vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti 661 242,40 DM spolu s trovami právneho zastúpenia a trovami exekúcie. Uznesením zo dňa 4. februára 1999 bol súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie predajom cenných papierov P. N. S., a. s. B. (v ďalšom P., a. s.) v počte 70 142 ks verejne obchodovateľných (v ďalšom akcie). Súd prvého stupňa zistil, že v súdnom spise Okresného súdu Bratislava I pod č. k. Er 1582/98 nie je pred rozhodovaním dňa 4. februára 1999, zaznamenaná skutočnosť o tom, že by žalovaný 1/ odstúpil od kúpnej zmluvy č. 1947/1998 zo dňa 27. februára 1998. Podľa časovej následnosti, ktorá je obsiahnutá aj v spise vedeného súdnym exekútorom Mgr. L. J. pod sp. zn. EX 109/98, tieto akcie predal žalobcovi, ktorý sa podľa ust. § 20 a ust. § 21 ods. 3 zákona č. 600/1992 Zb. stal majiteľom predmetných akcií. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že žalovaný 2/ nevykonal príkaz súdneho exekútora a žalobcu, na registráciu prevodu predmetných akcií z účtu povinného D., a. s., na účet žalobcu. Žalovaný 2/ ale realizoval príkaz žalovaného 1/ zo dňa 1. apríla 1999 na prechod predmetných akcií z účtu povinného D., a. s., na žalovaného 1/, a to pripísaním ich k účtu žalovaného 1/, bez toho, aby sa zároveň zaoberal príkazom súdneho exekútora z toho istého dňa, tento príkaz súdnemu exekútorovi nebol vrátený žalovaným 2/. O tom, že prebieha exekúcia, žalovaný 1/ vedel, čoho dôkazom je list žalovaného zo dňa 2. marca 1999, ktorým požiadal súdneho exekútora, aby uvoľnil akcie z predmetu exekúcie.

Súd prvého stupňa tiež konštatoval, že predmetom sporu nie je rozhodovanie o odvolaní voči uzneseniam Okresného súdu Bratislava I, vedených pod č. konania

Er 1582/98, ani 1Er 1437/98, ani hodnotenie postupu súdneho exekútora na základe disciplinárneho konania, ako sa toho domáhal žalovaný 1/. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa nepristúpil k výsluchu súdneho exekútora ako svedka. Podľa súdu prvého stupňa žalobca v dobrej viere odkúpil verejne obchodovateľné akcie a s týmito akciami nakladal ďalej podľa vlastného uváženia. Ak by žalovaný 1/ a žalovaný 2/ postupovali podľa zákona č. 600/1992 Zb., po odstúpení od kúpnej zmluvy č. 1947/1998 zo dňa 27. februára 1998 zo strany žalovaného 1/, mali možnosť predísť konaniu súdneho exekútora v exekučnej veci Er 1582/98. Konanie žalobcu, spočívajúce v uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve k prevodu 46 713 ks zaknihovaných akcií, vydaných spoločnosťou P., a. s., za cenu 99,58 Eur (3000,- Sk) za 1 ks akcie, súd prvého stupňa nepovažoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, a zásadami poctivého obchodného styku. Cenu akcie, ktorá je verejne obchodovateľná, určuje predávajúci a kupujúci, a preto výsluch D. L., ako svedka súd prvého stupňa posúdil ako irelevantný v prejednávanej veci.

Na základe takto doplneného dokazovania súd prvého stupňa uznal právny nárok žalobcu za oprávnený a zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi 3 101 175,10 Eur spolu s 12% úrokom z omeškania od 1. marca 2002 až do zaplatenia istiny žalobcovi.

Výrok o náhrade trov konania súd prvého stupňa založil na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca mal vo veci plný úspech, a preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 1/. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol, alternatívne napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania a právneho zastúpenia.

V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa zamietol návrhy žalovaných 1/ a 2/ na doplnenie dokazovania a uspokojil sa len s oboznámením spisu, napriek tej skutočnosti, že výsluch exekútora J. k daným nezákonným postupom bol podľa žalovaného 1/ nevyhnutný (žiadal vypočuť súdneho exekútora už v r. 2002, tento dôkaz nebol súdmi nikdy vykonaný).

Žalovaný 1/ dňa 17. júna 2010 podal návrh na doplnenie dokazovania po nahliadnutí

do pripojeného exekučného spisu OS Bratislava I č. k. Er.1437/1998 a č. k. Er 1582/98 a žiadal, aby Krajský súd v Bratislave doplnil dokazovanie o nasledovné dôkazy:

- oboznámenie obsahu spisu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 2Kn 2137/99 vec
JUDr. Katarína Fakanová

- výsluch sudkyne JUDr. Kataríny Fakanovej z nasledovných dôvodov:

Z obsahu exekučného spisu Er 1437/98 vo veci oprávneného N. GmbH Import - Export proti povinnému D., a. s., o vymoženie 661 242,-- DM s prísl., vyplýva, že exekútor Mgr. L. J. nemohol postihnúť exekúciou EX 109/98 cenné papiere spol. P., a. s., pretože Okresný súd Bratislava I predmetnú exekúciu vyhlásil za neprípustnú uznesením z 3. novembra 1998 a konanie zastavil právoplatným uznesením z 20. novembra 1998, ktorým právoplatným rozhodnutím je súd viazaný a rozhodnutie je konečné.

Následne dňa 12. novembra 1998 podal súdny exekútor novú žiadosť o udelenie poverenia v konaní pred Okresným súdom Bratislava I č. k. Er 1582/98 a poverenie mu bolo vydané dňa 13. novembra 1998.

Dňa 13. novembra 1998 zákonnej sudkyňi JUDr. Annamárii Brunovskej v konaní Er 1582/98 bol spis odňatý a pridelený na ďalšie právne úkony sudkyňi JUDr. Kataríne Fakanovej. Z prípisu jednoznačne vyplýva, že spis bol prikázaný JUDr. Fakanovej mimo rozvrhu práce.

V predmetnej veci následne začala konať Krajská prokuratúra v Bratislave č. k. 2Kn 2137/99, ktorá si oba exekučné spisy vyžiadala.

Krajský súd predmetné dokazovanie nevykonal a ani v odôvodnení rozsudku ich zamietnutie nezdôvodnil.

Podľa názoru žalovaného 1/ súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, nevykonal navrhované dôkazy a na základe toho nesprávne rozhodol.

Žalovaný 1/ uviedol, že F. S. uzavrel so S. D., a. s., so sídlom M., zmluvu o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1947/1998 akciovej spoločnosti P., a. s. Podľa ust. čl. VIII ods. 1 uvedenej zmluvy žalovaný 1/ môže od zmluvy odstúpiť v dôsledku neschválenia

koncentrácie podľa § 10 zák. č. 188/94 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže.

Rozhodnutie Protimonopolného úradu o zákaze koncentrácie nadobudlo právoplatnosť dňa 1. februára 1999.

V dôsledku neschválenej koncentrácie podľa čl. VIII ods. 1 zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou, vzniklo právo žalovaného 1/ od zmluvy odstúpiť a odstúpenie nadobudlo účinnosť dňa 2. februára 1999, dorúčením spoločnosti D., a. s. Týmto dňom na základe inej právnej skutočnosti, a to odstúpenia od zmluvy žalovaný 1/ nadobudol vlastnícke práva k predmetným cenným papierom.

Na zabezpečenie pohľadávky vo výške 12 281 749,98 Eur (370 000 000,-Sk) s príslušenstvom bolo zriadené zmluvou záložné právo k predmetným cenným papierom.

Žalovaný 1/ poukázal na ust. §1 ods. 2, § 344 ObchZ, a ust. § 34 OZ a uviedol, že po doručení odstúpenia od privatizačnej zmluvy žalovaný 1/ doručil žalovanému 2/ príkaz na prechod cenných papierov aj s prílohami.

Ku dňu platného a účinného odstúpenia od zmluvy, t. j. dňom 2. februára 1999 sa žalovaný 1/ stal majiteľom cenných papierov, v dôsledku prechodu vlastníckych práv podľa ust. § 7 ZoCP.

Exekútor J. vykonával exekúciu na základe poverenia súdu OS Bratislava I č. 5101/002242 a uznesenia č. Er 1582/98 zo dňa 4. februára 1999, teda až 4. februára 1999 mohol čisto teoreticky postihnúť 70 142 ks akcií P., a. s., pretože dovtedy nemal súdom udelené poverenie na realizáciu exekúcie predajom cenných papierov, teda po dni prechodu akcií a po dni, kedy nastala iná právna skutočnosť odstúpenie od zmluvy, zakladajúca vlastnícke práva k cenným papierom žalovaného 1/, na čo bol listom exekútor upozornený.

Akékoľvek nakladanie s cennými papiermi, resp. uzavretie kúpnej zmluvy na predaj cenných papierov po 2. februári 1999, ktoré boli vlastníctvom žalovaného 1/, bolo v rozpore so zákonom.

Podľa záverov dovolacieho a odvolacieho súdu bolo úlohou prvostupňového súdu sa vysporiadať so zákonnosťou postupu exekútora, či konanie bolo v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku a následne, či bolo možné postihnúť v rámci exekučného poriadku a následne predať cenné papiere.

Podľa názoru žalovaného 1/ Krajský súd v Bratislave nesprávne vyhodnotil dôkazy, vyplývajúce z exekučného spisu EX 109/98 a okresného súdu sp. zn. Er 1582/1998.

Zo spisov jednoznačne vyplýva, že exekútor nepostupoval v predmetnej exekúcii v súlade so zákonom a že v čase, kedy podal žalovanému 2/ príkaz na registráciu prevodu akcií, tieto nemohol postihnúť a previesť na žalobcu, nakoľko sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 2 exekučného poriadku v zmysle rozhodnutia disciplinárneho senátu, právoplatného dňa 2. marca 2000

- kedy dňa 9. decembra 1998 vydal a toho istého dňa aj doručil S. C. P., a. s., B., príkaz na registráciu pozastavenia práva nakladať s cennými papiermi napriek tomu, že v tomto čase nebolo vydané poverenie, ktoré by exekútora oprávňovalo na disponovanie s cennými papiermi a na výkon exekúcie. (rozhodnutie bod 5)

- dňa 22. marca 1999 vydal a v ten istý deň doručil S., a. s. v B., príkaz na registráciu prevodu zaknihovaných cenných papierov a zrušenie registrácie PPN a tým pokračoval v exekúcii predajom cenných papierov napriek tomu, že mal vedomosť, že F. S. dňa 2. februára 1999 odstúpil od zmluvy o odplatnom prevode akcií P., a. s., v dôsledku čoho bol D. povinný previesť akcie späť F. S. (rozhodnutie o bode 9 návrhu).

V tejto súvislosti žalovaný 1/ poukázal na ust. § 220 ods. 1 a 2 exekučného poriadku a ust. § 135 ods. 1 O. s. p.

Vzhľadom na skutočnosť, že disciplinárne previnenie je správny delikt, súd vo svojej rozhodovacej činnosti je viazaný v zmysle § 135 O. s. p. rozhodnutím disciplinárnej komisie.

Žalovaný 1/ ďalej uviedol, že Okresný súd Bratislava I viedol predmetné exekučné konanie pod sp. zn. Er 1437/1998.

Uznesením zo dňa 3. novembra 1998, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa

12. novembra 1998, Okresný súd Bratislava I vyhlásil exekúciu, vedenú na základe návrhu za neprípustnú a konanie zastavil právoplatným uznesením zo dňa 20. novembra 1998.

Dôvodom zastavenia exekúcie boli vady v absencii podstatných náležitostí exekučného titulu notárskej zápisnice, spísanej JUDr. P. zo dňa 28. októbra 1998, a to nedostatok prejavu vôle účastníkov so schválením obsahu notárskej zápisnice.

Takýto exekučný titul nemá charakter vykonateľnosti po formálnej a materiálnej stránke.

Podľa žalovaného 1/ nie je možné sa stotožniť s názorom Krajského súdu v Bratislave, že len opravou notárskej zápisnice, bez prítomnosti zúčastnených strán, je možné odpisom notárskej zápisnice vadu odstrániť a pokračovať v konaní na základe toho istého exekučného titulu, pod novou spisovou značkou Er 1582/1998, na základe novej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie č. k. EX 109/98 zo dňa 12. novembra 1998.

Dňa 13. novembra 1998 Okresný súd Bratislava I vydal exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. k. EX 109/98.

Výrok právoplatného rozhodnutia je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány.

Keďže predmetná exekúcia bola rozhodnutím súdu právoplatne vyhlásená za neprípustnú a zastavená, je toto rozhodnutie záväzné tak pre účastníkov konania, exekútora, ako aj súd.

Nové konanie pod č. Er 1582/98 bolo začaté pod tou istou spisovou značkou exekútora EX 109/98, na základe toho istého návrhu a toho istého exekučného titulu.

Podľa názoru žalovaného 1/ všetky úkony exekútora, vykonané po dni 11. novembra 1998 v predmetnej exekúcii, kedy bola exekúcia zastavená, boli vykonané v rozpore so zákonom, ako i uzavretie kúpnej zmluvy zo dňa 5. februára 1999 na predaj akcií a exekútor tiež nemohol byť oprávnený podať príkaz dňa 23. marca 1999 na registráciu

prevodu akcií žalovanému 2/.

Žalovaný 1/ uviedol, že Krajský súd v Bratislave sa nezaoberal otázkou pridelovania spisov sudcom v konaní Er 1582/98 a pokiaľ ide o doplnujúce uznesenie zo dňa 1. apríla 1999, na ktoré sa súd odvolal, bolo právne neúčinné z dôvodu nadobudnutia vlastníckych práv žalovaným 1/, na základe inej právnej skutočnosti.

Podľa žalovaného 1/ Krajský súd v Bratislave pri svojej rozhodovacej činnosti nedoplnil dokazovanie tak, aby spoľahlivo zistil skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné, zamietol návrhy žalovaných 1/ a 2/ na doplnenie dokazovania a neprispel tak k spoľahlivému zisteniu skutkového stavu v súlade s ust. § 132 O. s. p.

Krajský súd podľa žalovaného 1/ nevyhodnotil správne otázku oprávnenosti postupu exekútora, zákonnosť exekučných konaní a na základe toho zaviazal žalovaných 1/ a 2/ na náhradu škody.

Vzhľadom na skutočnosti vyššie uvedené žalovaný 1/ neporušil povinnosť vyplývajúcu zo zákona.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 2/. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v znení opravného uznesenia zmenil a žalobu voči žalovanému 2/ zamietol a zaviazal žalobcu, aby žalovanému 2/ nahradil trovy konania.

Odvolanie odôvodnil tým, že

- a/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- b/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uviedol, že z napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu nie je úplne jednoznačné, akú povinnosť mal žalovaný 2/ porušiť, vychádzajúc však z tvrdení žalobcu je možné vyvodiť, že žalovanému 2/ sa kladie za vinu, že nerealizoval obsahovo zhodné príkazy na registráciu prevodu akcií, podané súdnym exekútorom a žalobcom.

Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že žalovaný 2/ nebol povinný vykonať registráciu prevodu Akcií, keďže:

a/ dňa 22. marca 1999 nemohol byť súdny exekútor oprávnený podať príkaz na registráciu prevodu Akcií, nakoľko exekúcia Ex 109/1998, v rámci ktorej mali byť tieto Akcie predané žalobcovi, bola už dňa 20. novembra 1998 zastavená;

b/ podanie uvedeného príkazu súdnym exekútorom bolo protizákonné;

podanie príkazu na registráciu prevodu Akcií bolo zavineným porušením zákona zo strany súdneho exekútora, ktorý jeho podaním spáchal závažné disciplinárne previnenie, o čom už právoplatne rozhodol príslušný orgán, pričom toto rozhodnutie je pre súd v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. záväzné;

c/ žalovanému 2/ bránil v registrácii prevodu Akcií časovo predchádzajúci príkaz žalovaného 1/ na registráciu prechodu Akcií v dôsledku odstúpenia od Privatizačnej zmluvy, podaný dňa 2. februára 1999, t.j. v čase, kedy ešte Akcie neboli postihnuté exekúciou, vykonávanou ich predajom.

V tejto súvislosti žalovaný 2/ zdôraznil, že Akcie boli v predmetnej exekúcii postihnuté najskôr 3. februára 1999 (podľa názoru žalovaného až 5. februára 1999), určite však nie skôr, ako to tvrdí žalobca, a to z dôvodov podrobne uvedených vo vyjadrení žalovaného 2/ z 10. marca 2010, na ktoré odkázal.

Príkaz exekútora na registráciu prevodu Akcií nebol exekučným príkazom, ani iným úkonom súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku (s možnými opravnými prostriedkami podľa Exekučného poriadku), ale obyčajným príkazom na registráciu prevodu Akcií podľa zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v tom čase platnom znení. Neobstojí preto námietka žalobcu o prezumpcii správnosti úkonov súdneho exekútora.

Naopak, práve prezumpcia správnosti súdnych rozhodnutí vylučuje vznik niektorej zodpovednosti žalovaného 2/.

Žalovaný 2/ uviedol, že v danom čase tu boli dve existujúce „protichodné“ súdne rozhodnutia, právoplatné a nezrušené rozhodnutie o zastavení exekúcie a rozhodnutie o poverení exekútora vykonaním exekúcie predajom Akcií napriek tomu, že táto už bola zastavená.

Žalovaný 2/ nemôže byť postihovaný za to, že postupoval v súlade s právoplatným rozhodnutím súdu o zastavení exekúcie.

Prvostupňový súd sa s vyššie uvedenými skutočnosťami vo svojom rozhodnutí podľa žalovaného 2/ nijako nevysporiadal.

Prvostupňový súd síce v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že exekúcia bola uznesením zo dňa 11. novembra 1998 zastavená, avšak nijako sa nevysporiadal s vplyvom tohto právoplatného rozhodnutia na možnosť súdneho exekútora postihnúť v takto zastavenej exekúcii Akcie a na povinnosť žalovaného 2/ vykonať registráciu prevodu Akcií predaných v exekúcii po tom, čo táto bola zastavená.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení rozsudku zaoberá len otázkou - pre tento prípad irelevantnou - či zastavenie exekúcie zavinili účastníci konania, súdny exekútor alebo notár.

Prvostupňový súd sa tiež nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že príkaz exekútora na registráciu prevodu akcií bol protizákonný, keďže ním exekútor spáchal závažné disciplinárne previnenie; súd len konštatuje, že „predmetom konania nie je rozhodovanie o odvolaní voči uzneseniam Okresného súdu Bratislava I, vedených pod č. konania Er 1582/98 ani 1Er 1437/98.“

Podľa názoru žalovaného 2/, prvostupňový súd sa tým, že nevzal vyššie uvedené skutočnosti (zastavenie exekúcie, protizákonnosť príkazu súdneho exekútora na registráciu prevodu Akcií) pri svojom rozhodovaní do úvahy a týmto sa ani nezaoberal, odchyľil od záväzných pokynov odvolacieho a dovolacieho súdu.

Odvolačný súd totiž uviedol „Tieto tvrdenia, ako aj ďalšie potrebné okolnosti, bude potrebné v konaní dokazovať v zmysle usmernenia dovolacieho súdu.“

Podľa dovolacieho súdu „Dovolateľ dôvodne poukazuje na to, že ak postup súdneho exekútora (s ktorým mal žalobca uzavretú zmluvu) bol v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, čo dovolateľ považuje za kľúčovú otázku, potom následne bolo možné aj v rámci exekučného konania postihnúť a následne predať sporné cenné papiere. S tým potom súvisí aj otázka, či žalovaný 2/ bol povinný splniť príkaz exekútora.

Prvostupňový súd podľa žalovaného 2/, napriek pokynom odvolacieho a dovolacieho súdu, nechal pri svojom rozhodovaní do úvahy to, že z predmetných exekučných spisov jednoznačne vyplýva, že exekútor nemohol dňa 22. marca 1999 vykonať exekúciu predajom Akcií, keďže táto už bola skončená a že súdny exekútor konal protizákonne, o čom bolo pre súd záväzným spôsobom rozhodnuté.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že prvostupňový súd:

a/ dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil vec, keď došiel k záveru, že žalovaný 2/ porušil nejakú svoju povinnosť; a

b/ rozhodol v rozpore s § 226 a § 243b ods. 5 O. s. p.

Z vykonaného dokazovania (najmä z obsahu exekučných spisov) jednoznačne vyplýva, že tu nie je daná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaných a vznikom údajnej škody žalobcu.

Žalobca totiž tvrdí, že žalovaný 1/ sa mohol a mal domáhať svojich práv z odstúpenia od Privatizačnej zmluvy jedine vylučovacou žalobou podľa § 55 Exekučného poriadku.

Avšak, aj v prípade, ak by sa žalovaný 1/ domáhal svojich práv k Akciám vylučovacou žalobou, bolo by postavenie žalobcu úplne rovnaké, t. j. žalobca by ani v takom prípade nemohol v predmetnej exekúcii nadobudnúť Akcie do svojho majetku.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie je totiž podľa žalovaného 2/ nepochybné, že žalovaný 1/, by bol v konaní o svojej vylučovacej žalobe úspešný.

Platí preto, že existencia vyššie uvedenej vylučovacej žaloby a následný úspech

žalovaného 1/ v konaní o tejto žalobe, by bol prekážkou brániacou pokračovaniu exekúcie predajom Akcií a realizácii príkazov žalobcu a exekútora na registráciu prevodu Akcií v prospech žalobcu.

Podľa žalovaného 2/ z uvedeného vyplýva, že ak by aj žalovaní nekonali tak, ako konali, ale postupovali by spôsobom podľa § 55 Exekučného poriadku (t.j. tak, ako mali podľa žalobcu konať) platí, že aj v takom prípade by bolo postavenie žalobcu úplne rovnaké a že tento by ani v takom prípade nemohol v danej exekúcii nadobudnúť Akcie, čo znamená, že medzi vytýkaným konaním žalovaných a uplatňovaným nárokom na náhradu škody, spôsobenej nenadobudnutím Akcií do majetku žalobcu, nemôže existovať príčinná súvislosť.

K otázke príčinnej súvislosti žalovaný 2/ odkázal na vyjadrenie zo dňa 10. marca 2010 a z 1. apríla 2010.

Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ má za to, že prvostupňový súd nielenže nesprávne právne posúdil vec, keď napriek neexistencii príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaných a vznikom údajnej škody rozhodol, že žalovaní sú povinní údajnú škodu nahradiť, ale navyše sa otázkou príčinnej súvislosti, napriek tomu, že ide o základnú podmienku možnosti vzniku zodpovednosti za škodu ani nijako nezapodieval a ani sa nijako nevysporiadal s obranou žalovaného 2/, založenou v podstatnej časti, aj na neexistencii tejto príčinnej súvislosti.

Prvostupňový súd zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 3 112 892,60 Eur ako náhrady ušlého zisku žalobcu, ku ktorému malo dôjsť tak, že žalobca nemohol časť Akcií, ktoré mal v predmetnej veci nadobudnúť za cenu 33,19 Eur (1 000,-- Sk) za jednu akciu, ďalej predať za kúpnu cenu 99,58 Eur (3 000,-- Sk) za jednu akciu.

Existencia ušlého zisku vo vyššie uvedenej výške je pritom podľa žalovaného 2/ založená len na jedinom dôkaze, a to na Zmluve o budúcej zmluve, ktorú dňa 15. februára 1999 uzavrel žalobca s pani D. L. - A. P.

Žalovaný 2/ má za to, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza v tejto časti z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, keďže súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným 2/.

Žalovaný 2/ v priebehu prvostupňového konania uviedol viaceré skutočnosti, ktoré minimálne spochybňovali, že išlo o reálny obchod, ktorý by sa bol naozaj uskutočnil, ak by žalobca nadobudol akcie do svojho majetku, a to najmä, že:

- Zmluva o budúcej zmluve bola uzavretá 15. februára 1999, t.j. len 10 dní po tom, čo žalobca uzavrel so súdnym exekútorom kúpnu zmluvu na Akcie;
- Kúpna cena za časť Akcií podľa Zmluvy o budúcej zmluve (predstavujúcich len nadpolovičnú väčšinu na základom imaní emitenta) predstavovala sumu 99,58 Eur (3 000,-- Sk) za jednu akciu, t.j. bola trikrát väčšia ako kúpna cena za akciu podľa kúpnej zmluvy, uzavretej medzi žalobcom a súdnym exekútorom, len 10 dní predtým (pričom predmetom zmluvy so súdnym exekútorom boli Akcie predstavujúce dvojtretinovú väčšinu na základnom imaní emitenta);
- celková kúpna cena za celú časť Akcií podľa Zmluvy o budúcej zmluve bola 4 651 762,60 Eur (140 139 000,-- Sk) a mala ju zaplatiť fyzická osoba, ktorá začala podnikáť v predmete podnikania emitenta Akcií, len mesiac a pol pred uzavretím Zmluvy o budúcej zmluve;
- na majetok emitenta bol do troch mesiacov po podaní príkazu na registráciu prevodu Akcií vyhlásený konkurz;
- žalobca si prvýkrát začal uplatňovať nárok na náhradu ušlého zisku až dva roky po tom, čo došlo k uzavretiu Zmluvy o budúcej zmluve.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol žalovaný 2/ vo svojich podaniach z 10. marca 2010 a z 2. júna 2010 vykonanie dôkazov výsluchom účastníkov, a to p. D. L. (budúcej kupujúcej podľa Zmluvy o budúcej zmluve) a súdneho exekútora a na vykonaní týchto dôkazov vždy trval.

Prvostupňový súd však navrhované dôkazy nevykonal, čo odôvodnil len tým, že „cenu akcie, ktorá je verejne obchodovateľná, určuje predávajúci a kupujúci, a preto výsluch D. L., ako svedka súd posúdil ako irelevantný v prejednávanej veci.“

Avšak, navrhované dôkazy nemali zistiť len reálnosť ceny za časť Akcií, ale najmä to, že išlo naozaj o reálny obchod, ktorý by bol naozaj zrealizovaný, ak by žalobca nadobudol Akcie do svojho majetku.

Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ má za to, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy a svoje závery o existencii ušlého zisku a jeho výške založil len na žalobcom predloženej Zmluve o budúcej zmluve, bez toho, aby vykonával navrhnuté dôkazy, smerujúce k zisteniu, či by k následnému predaju Akcií naozaj došlo, ak by žalobca Akcie nadobudol do svojho majetku a či by mu bola skutočne v celej výške uhradená kúpna cena, uvedená v Zmluve o budúcej zmluve.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podľa žalovaného tiež vyplýva, že súd založil svoje rozhodnutie na tom, že Akcie boli verejne obchodovateľné.

Otázka, či Akcie boli alebo neboli verejne obchodovateľné, má pritom podstatný vplyv na prejednávajúcu vec, čo potvrdzuje aj rozhodnutie prvostupňového súdu, ktoré uvádza túto skutočnosť vo svojom krátkom odôvodnení svojho rozsudku trikrát.

Súd vo svojom rozhodnutí uvádza, že „uznesením zo dňa 4. februára 1999 bol súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie predajom cenných papierov 70 142 ks verejne obchodovateľných“.

Súd vo svojom odôvodnení uvádza, že „žalobca v dobrej viere odkúpil verejne obchodovateľné akcie a s týmito nakladal ďalej podľa svojho uváženia“.

Súd ďalej uvádza, že „cenu akcie, ktorá je verejne obchodovateľná, určuje predávajúci a kupujúci, a preto výsluch p. D. L. ako svedka, súd posúdil ako irelevantný v prejednávanej veci.“

Avšak, podľa § 8 ods. 3 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v tom čase platnom znení, fyzické osoby a právnické osoby môžu kupovať alebo predávať verejne obchodovateľné cenné papiere len na verejnom trhu podľa tohto zákona. S výnimkou bezodplatného prevodu a prechodu cenných papierov nemožno zmeniť majiteľa cenného papiera obchodovaného na verejnom trhu inak, ako obchodom uzavretým na verejnom trhu.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v tom čase platnom znení, ak sa uskutočňuje prevod zaknihovaného cenného papiera na trhu organizovanom

podľa § 50, dáva príkaz na registráciu prevodu osoba, ktorá tento trh organizuje. Táto osoba je povinná spoločnosť preukázať svoje oprávnenie dať príkaz na registráciu prevodu.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak boli akcie verejne obchodovateľné, potom:

- a/ nebolo možné zmeniť ich majiteľa priamym predajom týchto Akcií (ale len prevodom prostredníctvom burzy) a
- b/ príkaz na registráciu takého prevodu neboli oprávnení podať žalovanému 2/ ani súdny exekútor, ani žalobca, ale výlučne len burza cenných papierov.

Vzhľadom na uvedené podľa žalovaného 2/ súd alebo dospel na základe správne zisteného skutkového stavu k nesprávnym zisteniam a právnym záverom, keď mal za to, že súdny exekútor a žalobca mohli zrealizovať predaj verejne obchodovateľných Akcií priamo, bez burzy a že mohli podať žalovanému 2/ príkaz na registráciu prevodu týchto verejne obchodovateľných Akcií alebo je rozhodnutie súdu založené na nesprávne zistenom skutkovom stave.

Napriek tomu, že žalovaný 2/ trval na tom, že nemal, a preto neporušil žiadnu povinnosť, ktorá by mohla založiť jeho povinnosť nahradiť žalobcovi ušlý zisk, uvádzal v priebehu prvostupňového konania viaceré dôvody, pre ktoré by žalovaný 2/ nemohol zodpovedať za žalobcom uplatňovanú škodu, aj v prípade, ak by žalovaný 2/ takúto povinnosť (registrovať prevod Akcií v prospech žalobcu) mal.

Žalovaný 2/ poukázal na ust. § 379 Obch. zák. a uviedol, že súdny exekútor doručil žalovanému 2/ spolu s príkazom na registráciu prevodu Akcií Kúpnu zmluvu, z ktorej bolo zrejmé, že kúpna cena za Akciu podľa zmluvy z 5. februára 1999 predstavuje sumu 33,19 Eur (1 000,-- Sk) na akciu.

Žalovaný 2/ teda nemohol nijako predvídať, že by už 22. marca 1999 mohla byť cena Akcií trojnásobná, a teda, že neregistráciou prevodu Akcií môže žalobcovi vzniknúť ušlý zisk, spočívajúci v nemožnosti ďalej previesť uvedené akcie na tretiu osobu za trojnásobok pôvodnej ceny.

Pokiaľ ide o bližšiu argumentáciu k nepredvídateľnosti výšky, žalovaný 2/ odkázal

na vyjadrenie zo dňa 10. marca 2010.

V čase podania príkazov na registráciu prevodu Akcií v prospech žalobcu tu proti sebe stáli:

na jednej strane záujem na ochrane majetku žalovaného 1/, ktorý bol bezprostredne a nezvratne (vzhľadom na nemožnosť návratu do pôvodného stavu v exekúcii - § 61 Exekučného poriadku) ohrozený nezákonným výkonom verejnej moci a na druhej strane záujem žalobcu na získaní Akcií, ktoré však ešte nemal vo svojom majetku, za účelom ich ďalšieho predaja.

Žalovaný 2/ zdôraznil, že žalovaný 1/ vykonáva v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. svoju činnosť vo verejnom záujme.

Vzhľadom na vyššie uvedené má žalovaný 2/ za to, že postupoval správne, keď prevod Akcií nezaregistroval, a to aj v tom prípade, ak by aj mal povinnosť takýto prevod registrovať (aj keď žalovaný 2/ trvá na tom, že takúto povinnosť z vyššie uvedených dôvodov nemal).

Žalovaný 2/ tak konal minimálne v súlade so všeobecnou povinnosťou predchádzať škodám (§ 415 OZ) a v zmysle § 418 OZ nemôže niesť zodpovednosť za škodu, vzniknutú týmto konaním.

Žalobca sa v predmetom konaní domáha náhrady škody spočívajúcej v ušlom zisku, ktorý mu mal vzniknúť tým, že nemohol ďalej predat' Akcie, ktoré mal nadobudnúť v predmetnej exekúcii.

Vzhľadom na obsah exekučných spisov je zrejmé, že ak by žalobca Akcie naozaj nadobudol (registráciou ich prevodu), nadobudol by ich len v dôsledku protizákonného konania súdneho exekútora (ako to vyplýva z disciplinárneho rozhodnutia) a na úkor žalovaného 1/, poškodeného týmto protizákonným konaním súdneho exekútora.

Žalovaný 2/ má preto za to, že domáhanie sa náhrady ušlého zisku nedosiahnutého preto, lebo nebolo dokonané protizákonné konanie súdneho exekútora voči osobám, ktoré

dokonaniu tohto konania zabránili, je v rozpore s dobrými mravmi.

Takéto uplatňovanie nároku žalobcu je v rozpore s § 3 ods. 1 OZ a § 265 Obch. zák. a nemôže požívať súdnu ochranu.

Napriek vyššie uvedeným argumentom prvostupňový súd rozhodol o tom, že žalovaný 2/ zodpovedá za žalobcom uplatňovanú škodu; a navyše sa s touto obranou žalovaného vo svojom rozhodnutí ani riadne nevysporiadal.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí iba uviedol, že dohodnutá cena Akcií podľa Zmluvy o budúcej zmluve nie je v rozpore s dobrými mravmi (čo žalovaný 2/ ani nikdy netvrdil).

Prvostupňový súd zaviazal žalovaného 2/ na zaplatenie sumy 3 101 175,10 Eur bez toho, aby vo svojom odôvodnení jednoznačne uviedol, akú konkrétnu zmluvnú alebo zákonnú povinnosť porušil, akým konkrétnym konaním a aká je príčinná súvislosť medzi porušenou povinnosťou a výškou škody.

Prvostupňový súd sa taktiež nijako nevysporiadal s obranou žalovaného 2/ založenou na neexistencii príčinnej súvislosti medzi jeho konaním a uplatňovaným nárokom, o nepredvídateľnosti výšky škody, povinnosti predchádzať škodám, konaní v krajnej núdzi, resp. nutnej obrane, ako aj na rozpore uplatňovania predmetného nároku na náhradu ušlého zisku s dobrými mravmi.

Žalovaný 2/ poukázal na ust. § 157 os. 2 O. s. p. a judikatúru Ústavného súdu, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04).

Vzhľadom na uvedené je prvostupňové rozhodnutie súdu nielen v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p., ale aj s právom žalovaného 2/ na spravodlivé konanie, garantovaným

ústavou.

K odvolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalovaný 2/ podaním z 23. augusta 2010. Súhlasil s návrhom žalovaného 1/, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Žalovaný 2/ vo vyjadrení uviedol, že prvostupňový súd procesne pochybil a nerozhodol vecne správne a súhlasil so žalovaným 1/, že:

- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.),
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, najmä pokiaľ ide o vykonanie dokazovania exekučným spisom súdneho exekútora Mgr. L. J. sp. zn.: Ex 109/98 (Er 1582/98 a sp. zn.: Er 1437/98) (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.).

Žalovaný 2/ súhlasí s tvrdením žalovaného 1/ o tom, že súd prvého stupňa nepostupoval v súlade s pokynmi a právnym názorom vysloveným odvolacím a dovolacím súdom, keď sa nevysporiadal so zákonnosťou postupu súdneho exekútora Mgr. L. J. pri vykonávaní exekúcie predajom akcií, v dôsledku čoho je rozhodnutie súdu v rozpore s § 226 a § 243b ods. 5 O. s. p.

K odvolaniu žalovaného 1/ a 2/ sa vyjadril žalobca podaním z 24. augusta 2010. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok a uznesenie prvostupňového súdu a uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

Žalobca vo vyjadrení uviedol, že má za to, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a odvolania žalovaných 1/ a 2/ sú v plnom rozsahu neopodstatnené.

Súd prvého stupňa správne a dostatočne zistil skutkový stav a z neho vyvodil správne právne závery.

Súd pri svojom rozhodovaní má podľa žalobcu zistiť skutkový stav v takom rozsahu, ako je to potrebné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa v predmetnom spore postupoval podľa tohto princípu.

V predmetnej veci je podľa žalobcu rozhodujúce, že postup žalovaných 1/ a 2/, ktorý bol nezákonný, sa dotkol takých akcií, ktoré boli v držbe spoločnosti D., a. s. (t.j. povinného) a boli predmetom exekúcie. Tieto skutočnosti v podstate vymedzili potrebný rozsah vykonania dokazovania a tým aj rozsah zistenia skutkového stavu, potrebného k správne rozhodnutiu súdu. Preto námietka žalovaných 1/ a 2/, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, podľa žalobcu neobstojí.

Súd prvého stupňa z dôkazov (ktoré boli vykonané v dostatočnom rozsahu) a zo skutočností, ktoré vyšli v predmetnom konaní najavo, správne a dostatočne zistil skutkový stav a vyvodil z neho právny záver, že predmetné akcie boli predmetom exekúcie, keď žalovaní 1/ a 2/ svojim konaním zabránili výkonu tejto exekúcie nezákonne.

Tvrdenie žalovaných 1/ a 2/, že predmetné akcie boli predané po tom, čo táto exekúcia bola uznesením súdu vyhlásená za neprípustnú a zastavená, žalobca považuje za nesprávne a za účelové.

Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku správne vyslovil, že súdny exekútor konal oprávnene, na základe poverenia exekučného súdu zo dňa 13. novembra 1998 a nebol činný v exekučnom konaní, ktoré bolo zastavené.

Ako to jednoznačne vyplýva z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3. novembra 1998, sp. zn. Er 1437/98, exekučný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú podľa notárskej zápisnice, spísanej JUDr. M. P. zo dňa 28. októbra 1998 a nie podľa exekučného titulu, na vykonanie ktorého vydal poverenie.

Pretože odôvodnenie uznesenia exekučného súdu zo dňa 11. novembra 1998 spis. zn. Er 1437/98 odkazuje na jeho uznesenia zo dňa 3. novembra 1998 sp. zn. Er 1437/98, je jednoznačné, že tá exekúcia bola zastavená, ktorá bola vyhlásená za neprípustnú a nie exekúcia, pre ktorú bolo vydané poverenie.

Tvrdenie žalovaných, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy rozhodujúcich skutočností, neobstojí.

Nie je povinnosťou súdu vykonať každý dôkaz, čo navrhnú účastníci konania.

Nie je správne ani tvrdenie žalovaných, že súd prvého stupňa svoj rozsudok neodôvodnil riadne.

Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná podrobná a vyčerpávajúca odpoveď v rozsahu uspokojujúcom samotného účastníka. Napadnutý rozsudok v dostatočnej miere rešpektuje požiadavku rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku jednoznačne vyslovil záver, že uznal nárok žalobcu za oprávnený. Z tejto skutočnosti a z kontextu celého odôvodnenia plynie, že súd prvého stupňa jasne, výstižne a zrozumiteľne dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetnou vecou. Súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil aj to, prečo niektoré navrhnuté dôkazy nevykonal.

Z rozsudku súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva jeho právny názor, podľa ktorého žalovaní 1/ a 2/ mali postupovať podľa ustanovení zákona č. 600/1992 Zb. a zabrániť výkonu exekúcie bolo možné jedine podaním žaloby podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku. Tento názor súdu prvého stupňa je správny.

Námietky žalovaných 1/ a 2/, podľa ktorých súdny exekútor v predmetnom prípade nepostupoval zákonne, a preto žalovanému 2/ nevznikla povinnosť vyhovieť príkazom exekútora, nemá oporu v právnych predpisoch.

Žalobca citoval ust. § 2 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. a poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. januára 2005 sp. zn. PL. ÚS 49/03 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 58/2009, podľa ktorého, výkon verejnej moci prostredníctvom súdneho exekútora je výkonom súdnej moci. Z tejto skutočnosti plynie, že aj pre úkony súdneho exekútora platí to, čo platí pre rozhodnutia súdu, t. j. prezumpcia ich správnosti, až do doby zrušenia ich účinkov, ktoré môže nastať iba zákonne

stanoveným spôsobom (v danom prípade podľa ustanovení Exekučného poriadku). Účinky úkonov súdneho exekútora nikdy neboli zrušené. Disciplinárne previnenie súdneho exekútora samé o sebe nespôsobuje neúčinnosť jeho úkonov. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí, súd prvého stupňa nebol oprávnený v tomto konaní posudzovať zákonnosť postupu súdneho exekútora.

Z postavenia exekútora vyplýva, že ani žalovaný 1/, ani žalovaný 2/ neboli oprávnení nevyhovieť úkonom súdneho exekútora. Proti postupu exekútora žalovaný 1/, ako neúčastník exekučného konania mohol brániť iba podaním žaloby podľa ustanovenia § 55 Exekučného poriadku.

Žalobca má za to, že výkon súdnej moci nie je možno považovať za neoprávnený zásah, ani za útok a v predmetnej veci nešlo o nebezpečenstvo, ktoré nebolo možné odvrátiť inak (žalovaný 1/ mohol podať vylučovaciu žalobu). Preto v predmetnej veci nie je možné aplikovať ust. § 418 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Všeobecná prevenčná povinnosť podľa ustanovenia § 415 OZ nikoho neoprávňuje na to, aby konal protiprávne. Žalovaný 2/ mal povinnosť vyhovieť úkonom súdneho exekútora.

V zmysle ust. § 135 ods. 1 O. s. p. konajúci súd z rozhodnutia disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov zo dňa 18. januára 2000 je viazaný iba tým, že pán Mgr. L. J., súdny exekútor, je disciplinárne zodpovedný, avšak nie je viazaný odôvodnením tohto rozhodnutia a v rámci posúdenia rozhodujúcich skutočností môže dôjsť pre účely predmetného konania k iným záverom. Ani disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov vo svojom rozhodnutí nevyslovil, že sa predmetné akcie stali predmetom exekúcie porušením povinnosti súdneho exekútora.

Podľa názoru žalobcu prípadné porušenia povinností exekútora, na ktoré sa žalovaní 1/ a 2/ odvolávajú, nemajú žiadny vplyv na skutočnosť, že sa predmetné akcie stali a boli predmetom exekučného konania a žalovaný mohol zabrániť výkonu exekúcie iba a podaním žaloby podľa ustanovenia § 55 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto tvrdenia žalovaných o porušení povinností exekútora, aj v prípade ich správnosti, sú bez právneho významu.

Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalovaný 2/ zápis prechodu predmetných

akcií z účtu spoločnosti D., a. s., na účet žalovaného 1/ vykonal na základe listu žalovaného 1/ zo dňa 2. februára 1999, alebo na základe „Príkazu na registráciu prechodu zaknihovaných akcií“ zo dňa 1. apríla 1999.

V predmetnej veci právne významný je len taký úkon, na základe ktorého bola vykonaná registrácia prechodu predmetných akcií. Teda, rozhodujúcou skutočnosťou je, na základe ktorého úkonu vykonal registráciu prechodu predmetných akcií žalovaný 2/.

Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalovaný 2/ vykonal registráciu prechodu predmetných akcií z účtu spoločnosti D., a. s., na účet žalovaného 1/ na základe „Príkazu na registráciu prechodu zaknihovaných akcií“ zo dňa 1. apríla 1999. Žalobca toto svoje tvrdenie oprel o nasledovné okolnosti:

Sám žalovaný 2/ tvrdil v pôvodnom konaní pred súdom prvého stupňa (na prvej strane svojho písomného podania zo dňa 7. mája 2002), že registráciu prechodu predmetných akcií vykonal na základe príkazu žalovaného 1/ zo dňa 1. apríla 1999.

Žalovaný 2/ zaregistroval prechod predmetných akcií z účtu spoločnosti D., a. s., na účet žalovaného 1/ tak, ako to požiadal žalovaný 1/ vo svojom príkaze zo dňa 1. apríla 1999, t.j. ku dňu 1. apríla 1999.

Žalovaný 2/ vykonal registráciu prechodu predmetných akcií z účtu spoločnosti D., a. s. na účet žalovaného 1/ dňa 1. apríla 1999.

Tvrdenie žalovaného 1/, že predmetné akcie už dňa 2. februára 1999 boli na jeho účte, je nepravdivé.

Predmetné akcie až do dňa 1. apríla 1999 boli v držbe spoločnosti D., a. s.

O tejto skutočnosti podľa žalobcu svedčí nasledovné:

Sám žalovaný 1/ sa dňa 2. marca 1999 písomne dožadoval u súdneho exekútora, ktorý realizoval exekúciu, aby zrušil registráciu pozastavenia práva spoločnosti D., a. s., nakladať s predmetnými akciami. To by žalovaný 1/ neurobil, keby v tom čase predmetné akcie neboli na účte spoločnosti D., a. s.

Podľa stavového výpisu z účtu spoločnosti D., a. s. zo dňa 29. marca 1999, v tento

deň predmetné akcie ešte boli na účte spoločnosti D., a. s.

Dňa 1. apríla 1999 žalovaný 1/ podal žalovanému 2/ „Príkaz na registráciu prechodu zaknihovaných akcií“. Tento príkaz žalovaný 1/ podal preto, lebo predmetné akcie ešte dňa 1. apríla 1999 boli na účte spoločnosti D., a. s.

Zo zmenového výpisu z účtu spoločnosti D., a. s. ku dňu 1. apríla 1999 je jednoznačné, že žalovaný 2/ vykonal zápis prechodu predmetných akcií na žalovaného 1/ (t. j. predmetné akcie odpísal z účtu spoločnosti D., a. s. a pripísal k účtu žalovaného 1/) dňa 1. apríla 1999.

Žalovaný 2/ vo svojom písomnom „Vyjadrení k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. decembra 2003 - spis. zn. 7 Obo 117/03“ zo dňa 31. marca 2004, ako aj na pojednávaní dňa 28. júna 2004 tvrdil, že síce žalovaný 1/ mu podal príkaz na registráciu prechodu predmetných akcií už dňa 2. februára 1999, avšak registráciu vykonal až po vypracovaní viacerých právnych analýz dňa 1. apríla 1999.

Aj sám žalovaný 2/ tvrdí vo svojom odvolaní zo dňa 27. mája 2005, ktoré podal proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 17. marca 2005 č. k. 57Cb 42/99-641, že predmetné akcie ešte dňa 1. apríla 1999 boli na účte spoločnosti D., a. s. V ten deň ich odpísal z účtu spoločnosti D., a. s. a pripísal na účet žalovaného 1/.

Spätný výpis z účtu majiteľa zaknihovaných cenných papierov potvrdzuje jednak stav tohto účtu ku dňu jeho vydania a jednak stav k určitému skoršiemu dňu, avšak neobsahuje údaj o tom, kedy boli vykonané zmeny na tomto účte.

Pretože prechod cenného papiera žalovaný 2/ má zaregistrovať vždy so spätnou účinnosťou, v kolónke „Počet CP ku dňu“ spätného výpisu z účtu majiteľa cenných papierov uvedený deň nie je a ani nikdy nemôže byť totožným podľa žalobcu s dňom vykonania registrácie prechodu.

„Spätný výpis z účtu majiteľa cenných papierov“ ku dňu 15. marca 2001, ktorý predložil súdu na pojednávaní dňa 28. júna 2004 žalovaný 1/, potvrdzuje iba to, že ku dňu

2. februára 1999 bolo zapísané na jeho účte 70.142 ks akcií spoločnosti P. N. S., a. s., ale nepotvrďuje, v ktorý deň bol vykonaný tento zápis. Preto tento doklad nie je spôsobilý na dokazovanie, že predmetné akcie už dňa 2. februára 1999 boli na účte žalovaného 1/.

Dátum vykonania zmeny obsahuje „Zmenový výpis z účtu majiteľa cenných papierov“, ktorý sa nachádza v spise a podľa ktorého prechod predmetných akcií zo spoločnosti D., a. s., na žalovaného 1/ bol zaregistrovaný dňa 1. apríla 1999.

Žalobca citoval ust. § 420 ods. 1 OZ a ust. § 373 Obch. zák. a uviedol, že Obchodný zákonník upravuje náhradu škody za porušenie povinností z obchodných záväzkových vzťahov. Úprava zodpovednosti za škodu v Občianskom zákonníku zahŕňa tak porušenie záväzkovej, ako aj inej právnej povinnosti.

Žalobca poukázal citáciou aj na ust. § 89 zákona č. 600/1992 Zb.

Základnými predpokladmi zodpovednosti za škodu aj podľa ustanovenia § 420 ods. 1 OZ, aj podľa ustanovenia § 373 Obch. zák. sú: porušenie povinnosti (t. j. protiprávny úkon), vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou.

Protiprávnym úkonom je konanie v rozpore s hmotným právom a všeobecne platí, že k porušeniu povinnosti dochádza vtedy, keď sa ten, kto bol k niečomu povinný, choval inak, než sa podľa hmotného práva chovať mal.

Podľa názoru žalovaných 1/ a 2/ ich konanie nebolo protiprávne, neporušili žiadnu zo svojich povinností. Správnosť tohto svojho názoru žalovaní 1/ a 2/ zakladajú jedine na skutočnosti, že žalovaný 1/ dňom 2. februára 1999 odstúpil od „Zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1947/1998“ zo dňa 27. februára 1998, ktorú uzavrel so spoločnosťou D., a. s.

Podľa ustálenej praxe súdov zrušením zmluvy treba rozumieť aj odstúpenie od zmluvy.

Žalobca poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý je

uvedený v odôvodnení jeho rozsudku sp. zn. 2 Obo 33/2000. Tento právny názor platí pre odstúpenie od každej zmluvy, ktorá sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka.

„Zmluva o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1947/1998“ zo dňa 27. februára 1998, uzavretá medzi žalovaným a spoločnosťou D., a. s. a odstúpenie od nej v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch a ustanovenia § 261 ods. 3 písm. c/ Obch. zák. sa spravujú treťou časťou Obch. zák.

Je nesporným faktom, že medzi žalovaným 1/ a spoločnosťou D., a. s., vznikol spor o tom, či došlo k právne účinnému odstúpeniu od zmluvy. Za tejto skutočnosti žalovaný 1/ mohol dať príkaz žalovanému 2/ na registráciu prechodu predmetných akcií jedine na základe právoplatného rozsudku súdu a nielen na základe jeho odstúpenia od zmluvy.

Zo skutočností, že súdny exekútor dňa 9. decembra 1998 podal príkaz žalovanému 2/ na registráciu pozastavenia výkonu práva spoločnosti D., a. s., nakladať s predmetnými akciami (tomuto príkazu žalovaný 2/ vyhovel) a upovedomením o začatí exekúcie č. EX 109/98 zo dňa 10. decembra 1998 zakázal spoločnosti D., a. s. (povinnému) nakladať s predmetnými akciami, plynie, že sa predmetné akcie stali predmetom exekúcie ešte pred tým, ako sa odstúpenie žalovaného 1/ od „Zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1947/1998“ zo dňa 27. februára 1998, ktorú uzavrel so spoločnosťou D., a. s., stalo účinným.

Ďalšou skutočnosťou je, že v čase podania príkazov na registráciu prevodu týchto akcií zo spoločnosti D., a. s., na žalobcu boli predmetné cenné papiere na účte spoločnosti D., a. s. a tvorili súčasť jej majetku.

Tým, že žalovaný 1/ bez právoplatného rozhodnutia súdu dal príkaz na registráciu prechodu predmetných akcií zo spoločnosti D., a. s., na seba a zabránil vykonaniu exekúcie predajom predmetných akcií bez podania vylučovacej žaloby podľa § 55 ods. 1 exekučného poriadku, bez právneho dôvodu zasahoval do pokojného faktického stavu žalobcu a jeho majetkových práv a porušil všeobecný zákaz útočnej, tzv. uchopovacej svojpomoci. Teda žalovaný 1/ sa choval inak, než sa podľa hmotného práva chovať mal, a preto za toto svoje konanie zodpovedá na základe § 420 ods. 1 OZ.

Žalovaný 1/ vo svojom liste zo dňa 1. februára 1999, označenom ako „Oznámenie o odstúpení od Zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1947/1998“, výslovne požiadal spoločnosť D., a. s., aby bez zbytočného odkladu splnila povinnosť vyplývajúcu pre ňu z ust. § 351 ods. 2 Obch. zák. Z tejto skutočnosti jednoznačne vyplýva, že žalovaný 1/ si bol vedomý toho, že z dôvodu jeho odstúpenia od „Zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1947/1998“ zo dňa 27. februára 1998 spoločnosti D., a. s., vznikol nový záväzok, t. j. vrátiť predmetné akcie, a obnovenie jeho práva k predmetným akciám môže byť obnovené bez súdneho konania jedine za súčinnosti spoločnosti D., a. s. Teda len vtedy, ak spoločnosť D., a. s., relevantným spôsobom vyjadrí svoju vôľu smerujúcu k vráteniu týchto akcií. Žalobca poukázal aj na to, že žalovaný 1/ si bol vedomý toho, že začatá exekúcia bráni tomu, aby mu boli predmetné akcie vrátené. Túto jeho vedomosť jednoznačne preukazuje jeho list zo dňa 2. marca 1999, ktorý zaslal exekútorovi. Za týchto okolností je zrejmé, že žalovaný 1/ vedome konal v príkrom rozpore so zákonom.

Vzhľadom na to, že žalovaný 1/ bez právoplatného rozhodnutia nebol oprávnený podať príkaz na registráciu prechodu predmetných akcií zo spoločnosti D., a. s., na seba, jeho „Príkaz na registráciu prechodu zaknihovaných akcií“ zo dňa 1. apríla 1999 je nesprávny.

V zmysle ust. § 68 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch prechod zaknihovaných cenných papierov môže byť zaregistrovaný jedine ku dňu tohto prechodu. V prípade odstúpenia od zmluvy o odplatnom prevode zaknihovaných akcií dňom prechodu je deň, v ktorý odstúpenie nadobudlo právne účinky. V danom prípade odstúpenie žalovaného 1/ od „Zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1947/1998“ zo dňa 27. februára 1998 nadobudlo účinnosť dňa 2. februára 1999. Ako to vyplýva z obsahu „Príkazu na registráciu prechodu zaknihovaných akcií“ zo dňa 1. apríla 1999, žalovaný 1/ sám požiadal vykonať registráciu zmeny osoby majiteľa predmetných akcií ku dňu 1. apríla 1999 a nie ku dňu jeho odstúpenia (t. j. 2. februára 1999). Tým tento príkaz žalovaného 1/ sledoval vykonanie zápisu takého údaju, ktorý nie je povolený, preto tento príkaz aj z tohto dôvodu je nesprávny.

Z údajov uvedených v kolónkach 16 a 18 „Príkazu na registráciu prechodu zaknihovaných akcií“ jednoznačne vyplýva, že žalovaný 1/ tento príkaz podal žalovanému 2/ dňa 1. apríla 1999, bez akejkoľvek prílohy. Teda žalovaný 1/ nepriložil k tomuto príkazu

žiadny doklad, ktorý bol potrebný podľa ust. § 68 ods. 3 zákona č. 600/1992 Zb., o cenných papieroch. Preto tento jeho príkaz je neúplný.

Tým, že žalovaný 1/ neoprávnene dal príkaz na registráciu prechodu predmetných akcií zo spoločnosti D., a. s., na seba, týmto príkazom žiadal vykonať registráciu prechodu k inému dňu, než je určený v zákone, a k tomuto príkazu nepriložil ani podklad podľa § 68 ods. 3 zákona č. 600/1992 Zb., porušil povinnosť poskytovať správne a úplné podklady. Toto konanie žalovaného 1/ je v rozpore s ust. § 56 ods. 6 a § 68 ods. 3 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, a preto za toto svoje konanie zodpovedá na základe § 56 ods. 6 a § 89 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch podľa ustanovení § 373 a nasl. Obch. zák.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že predmetné akcie dňa 5. februára 1999 už neboli verejne obchodovateľnými cennými papiermi. Preto pre registráciu ich prevodu zo spoločnosti D., a. s., na žalobcu postačilo uzavretie „Kúpnej zmluvy“ zo dňa 5. februára 1999 medzi žalobcom a súdnym exekútorom a následne podanie príkazov na registráciu prevodu. Súdny exekútor Mgr. L. J. na základe ustanovenia § 133 zákona č. 233/1995 Z. z. a na základe poverenia č. 5101 - 002242 zo dňa 13. novembra 1998 a uznesenia zo dňa 4. februára 1999 č. Er 1582/98 Okresného súdu Bratislava I bol oprávnený uzavrieť „Kúpnu zmluvu“ zo dňa 5. februára 1999.

Žalovaný 2/ napriek tomu, že mu dňa 22. marca a opakovane 25. marca 1999 aj žalobca (ako nadobúdateľ), aj súdny exekútor (ako prevodca) namiesto povinného spoločnosti D., a. s., dali obsahovo zhodné príkazy na registráciu prevodu predmetných akcií, nevykonali registráciu prevodu. Tým, že žalovaný 2/ na základe týchto príkazov nevykonali registráciu prevodu predmetných akcií z účtu spoločnosti D., a. s., na účet žalobcu, neplnil svoju povinnosť podľa ust. § 22 ods. 1 zákona o cenných papieroch, a preto zodpovedá na základe § 89 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch podľa ustanovení § 373 a nasl. Obch. zák. Nemožno opomenúť ani záver, s ktorým sa plne stotožnil aj dovolací súd, že žalobca by sa podľa § 20 v spojení s ustanovením § 21 ods. 3 zákona o cenných papieroch stal vlastníkom sporných cenných papierov nebyť konania žalovaných aj v prípade, že by predávajúci vlastníkom nebol.

Ak žalovaný 2/ na základe príkazu od neoprávnenej osoby alebo na základe

nesprávneho alebo neúplného príkazu, vykonal akýkoľvek zápis vo svojej evidencii, vždy vznikla nejaká chyba, príp. neúplnosť, ktorým sa založila jeho objektívna zodpovednosť, pretože údaje, ktoré boli zaregistrované v evidencii zaknihovaných cenných papierov na základe takéhoto zápisu, nemôžu zodpovedať skutočnému právnemu stavu.

Žalovaný 2/ podľa ust. § 67 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch zodpovedá za škodu, ktorá vznikla v dôsledku tohto, že na základe príkazu žalovaného 1/ vykonal registráciu prechodu predmetných akcií zo spoločnosti D., a. s., na žalovaného, a to napriek tomu, že žalovaný 1/ nebol oprávnený dať taký príkaz a tento príkaz bol nesprávny a neúplný.

Skutočnosť, že dňa 22. marca 1999 na účte spoločnosti D., a. s. boli zaregistrované viaceré pozastavenia výkonu práva majiteľa cenného papiera nakladať so zaknihovaným cenným papierom na základe príkazov iných súdnych exekútorov spoločnosti D., a. s., nemohla byť zákonnou prekážkou pre registráciu prevodu predmetných akcií podľa vhodných príkazov žalobcu a konajúceho exekútora zo dňa 22. marca 1999.

Žalobca poukázal citáciou na ust. § 27 ods. 1, § 27 ods. 5 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení platnom v rozhodujúcom čase, z ktorých gramatického a logického výkladu je možno jednoznačne vyvodiť, že inštitút pozastavenia výkonu práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom sa týka bezpochyby jedine majiteľa tohto cenného papiera. Je to zrejmé predovšetkým z toho, že zákon č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v jeho ustanovení § 27 ods. 1 presne vymedzuje, že o obmedzenie koho práva ide (je v ňom uvedené: „... pozastavenie výkonu práva majiteľa cenného papiera ...“). Právny rozsah pozastavenia výkonu práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom je určený v ustanovení § 27 ods. 5 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch. Z toho, že sa ustanovenie § 27 ods. 5 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch týka výlučne iba práv majiteľa zaknihovaného cenného papiera, taktiež je zrejmé, že pozastavenie výkonu práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom, upravené zákonom o cenných papieroch, pôsobí jedine voči majiteľovi tohto cenného papiera.

Žalobca citoval ust. § 27 ods. 7 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení platnom v tom čase a uviedol, že síce v tomto ustanovení nie je určené, o aký prevod ide, táto právna úprava sa vzťahuje iba na prevod zaknihovaného cenného papiera, ktorý by sa mal

uskutočniť z vôle jeho majiteľa. Nakoľko právny inštitút pozastavenia výkonu práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom obmedzuje jedine dispozičné právo jeho majiteľa, nič neodôvodňuje nezaregistrovať prevod zaknihovaného cenného papiera, ktorý sa má uskutočniť z vôle inej na to oprávnenej osoby (v danom prípade pri vykonaní exekúcie z vôle súdneho exekútora), než jeho majiteľa.

Žalovaný 2/ ani potom nevykonával registráciu prevodu predmetných akcií z účtu spoločnosti D., a. s., na účet žalobcu, keď mu súdny exekútor Mgr. L. J. dňa 1. apríla 1999 opätovne podal príkaz na registráciu prevodu predmetných akcií a na zrušenie registrácií pozastavenia výkonu práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom, ktoré boli zaregistrované podľa príkazov iných exekútorov, a predložil mu doplňujúce uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 1. apríla 1999 č. k. Er 1582/98. Na tomto mieste žalobca poukázal na nesprávnosť názoru žalovaného 1/, podľa ktorého súdny exekútor pán Mgr. L. J. nemohol dať príkaz na zrušenie registrácií pozastavenia výkonu práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom, ktoré boli zaregistrované na príkazy iných exekútorov, nakoľko by tým pán Mgr. L. J. zrušil rozhodnutia iných súdov. Súdny exekútor Mgr. L. J. konal na základe doplňujúceho uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 1. apríla 1999 č. k. Er 1582/98 oprávnene. Toto uznesenie súdu bolo rozhodnutím príslušného exekučného súdu vo veci vykonania exekúcie voči spoločnosti D., a. s.

K prevodu založených zaknihovaných cenných papierov (teda ani k prevodu predmetných akcií) podľa dobových právnych predpisov nebol potrebný súhlas záložného veriteľa.

Exekútor nepotreboval súhlas F. N. M. k predaju predmetných akcií, pretože nešlo o prípady uvedené v ust. § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Išlo o nútený výkon exekučného titulu.

Osobitné poverenie súdu podľa ustanovenia § 132 Exekučného poriadku v rozhodujúcom čase nebolo potrebné k postihnutiu a predaju predmetných akcií ani k podaniu príkazu na registráciu pozastavenia práva nakladať s týmito cenným papierom. Tieto úkony neboli potrebné na zachovanie alebo výkon práv z .cenných papierov.

V prípade ustanovenia § 132 Exekučného poriadku ide iba o také práva, ktoré sú spojené s konkrétnymi zaknihovanými cennými papiermi. Pri akciách ide o také práva, ktoré vyplývajú z akcie pre akcionára.

Exekútor vykonáva delegovanú súdnu moc a po vydaní poverenia počas exekúcie autoritatívne rozhoduje o jednotlivých úkonoch exekúcie. Exekučný súd iba použitím presne určených procesných rozhodnutí „kontroluje“ činnosť exekútora, ale nemôže mu ukladať záväzné pokyny, ako má v exekúcii postupovať.

Oprávnenie exekútora dať príkaz na registráciu pozastavenia práva nakladať so zaknihovanými cennými papiermi bolo založené na ustanoveniach zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, O. s. p. a iných než § 132 Exekučného poriadku.

Pozastavenie výkonu práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom podľa ustanovenia § 27 zákona č. 600/1992 Zb. bolo koncipované ako inštitút, ktorý má obmedziť na minimum zneužívanie prevodu zaknihovaných cenných papierov, keď majiteľ je zo zákona, na základe rozhodnutia štátneho orgánu alebo na zmluvnom základe obmedzený vo svojom dispozičnom práve, t. j. v nakladaní so zaknihovaným cenným papierom.

Žalobca poukázal citáciou na ust. § 27 ods. 3, písm. d/ a ods. 5 zákona č. 600/1992 Zb., ku ktorému je odvolávka na ustanovenie § 313 O. s. p. Zo skutočnosti, že odvolávka k ustanoveniu § 27 ods. 3 písm. d/ zákona č. 600/1992 Zb. je uvedená iba príkladmo, vyplýva, že každý štátny orgán je oprávnený dať príkaz na registráciu pozastavenia práva, keď je oprávnený zakázať majiteľovi zaknihovaného cenného papiera nakladať s týmto cenným papierom.

Súdny exekútor, vykonávajúci úlohy štátneho orgánu (súdu) pre nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí podľa ustanovenia § 47 Exekučného poriadku, je oprávnený zakázať povinnému nakladať so svojím majetkom, ktorý podľa ustanovení tohto zákona podlieha exekúcii.

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že súdny exekútor je osobou, ktorá na základe § 27 ods. 3 písm. d/ zákona č. 600/1992 Zb. je oprávnená dať príkaz na registráciu pozastavenia práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom bez osobitného poverenia od súdu. Exekútor podal príkaz žalovanému 2/ na registráciu pozastavenia výkonu práva povinného (t. j. spoločnosti D., a. s.) nakladať s predmetnými akciami dňa 9. decembra 1998, teda v čase, keď predmetné akcie aj podľa tvrdenia žalovaných 1/ a 2/ patrili k majetku povinného. Preto súdny exekútor neporušil žiadny právny predpis, keď podal príkaz žalovanému 2/ na registráciu pozastavenia práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom bez osobitného poverenia súdu.

Správnosť tohto názoru potvrdzuje aj v rozhodujúcom čase zaužívaná prax exekútorov. Exekútori po zistení, že povinný je majiteľom zaknihovaných cenných papierov, dávali príkaz na registráciu pozastavenia práva nakladať so zaknihovaným cenným papierom iba na základe bežného poverenia na vykonanie exekúcie, teda bez osobitného poverenia od súdu podľa § 132 Exekučného poriadku a žalovaný 2/ - ako aj v predmetnom prípade - ich žiadosťami bez výhrad vyhovoval. Exekútori týmto preventívnym opatreniam zabraňovali mareniu exekúcie zo strany povinných.

V dôsledku porušenia povinností žalovaných 1/ a 2/ sa žalobca nestal majiteľom predmetných akcií, nemohlo dôjsť na základe „Zmluvy o budúcej zmluve“ zo dňa 15. februára 1999, uzavretej medzi ním a firmou A.-P. k uzavretiu budúcej kúpnej zmluvy, čím vznikla žalobcovi škoda, ktorá predstavuje ušlý zisk vo výške 3 101 175,06 Eur (93 426 000,-- Sk). Ide o rozdiel kúpnej ceny 46 713 ks zaknihovaných akcií, vydaných spoločnosťou D., a. s. podľa „Kúpnej zmluvy“ zo dňa 5. februára 1999, uzavretej medzi žalobcom a súdnym exekútorom a podľa „Zmluvy o budúcej zmluve“ zo dňa 15. februára 1999, uzavretej medzi žalobcom a firmou A.- P.

Svoje tvrdenie, že sa budúca kúpa akcií, dohodnutá v Zmluve o budúcej zmluve, nemala skutočne za dohodnutých podmienok zrealizovať, mal podľa žalobcu preukázať žalovaný 2/.

Žalovaný 2/ neunesol dôkazné bremeno.

Žalobca tvrdenie žalovaného 2/ o absencii príčinnej súvislosti medzi nekonaním podľa § 55 Exekučného poriadku a vznikom škody považuje za, bez akéhokoľvek právneho základu.

Pri rozhodovaní o tom, či vzniknutá škoda je nutným následkom porušenia právnej povinnosti konaním alebo nie, je rozhodujúce, či by došlo k vzniku škody, keby protiprávne konanie nenastalo. V takom prípade netreba skúmať, čo by bolo, keby žalovaní postupovali podľa zákona, ale to, či by nastala škoda, keby nekonali proti zákonu.

Žalovaní 1/ a 2/, keď zabránili vykonaniu exekúcie predajom predmetných akcií, porušili svoje vyššie uvedené právne povinnosti konaním. Keby nekonali protiprávne, škoda by nenastala.

Preto je v predmetnej veci bez právneho významu, či by došlo k vzniku škody, keby žalovaný 1/ podal vylučovaciu žalobu. Keby žalovaný 1/ podal vylučovaciu žalobu a ani on a ani žalovaný 2/ by neporušili žiadnu zo svojich zákonných povinností a chýbala by iná podmienka zodpovednosti za škodu, t. j. protiprávny úkon.

Ani námietka žalovaného 2/, že výška škody nebola predvídateľná, neobstojí. Žalobca vo svojom príkaze na registráciu prevodu predmetných akcií zo dňa 24. marca 1999 upozornil žalovaného 2/ na to, že v prípade nerealizácie tohto jeho príkazu si voči nemu bude uplatňovať nárok na náhradu škody. Nič nebránilo tomu, aby si žalovaný 2/ „z obvyklej starostlivosti“ vyžiadal od žalobcu informáciu o možnej výške škody. Teda výšku škody, ktorú si v tomto konaní uplatňuje žalobca, pri obvyklej starostlivosti mal poznať (predvídať). Žalobca zdôraznil, že v čase, keď uzavrel s firmou A.-P. zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy, cena za prevod akcií, ktoré neboli verejne obchodovateľné, nebola žiadnym spôsobom regulovaná - výška ich ceny bola výlučne predmetom dohody účastníkov zmluvy. O tejto skutočnosti žalovaný 2/, ako právnická osoba, ktorá evidovala aj prevod zaknihovaných cenných papierov, mal vedieť.

Podľa názoru žalobcu v danom prípade nejde ani o prípad podľa ust. § 3 ods. 1 OZ, ani o prípad podľa ust. § 265 Obch. zák. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody voči žalovaným 1/ a 2/, ktorí mu škodu spôsobili, a v takej výške, v akej mu vznikla. Pretože

konanie žalovaných 1/ a 2/ v predmetnej veci predstavuje nezákonnú obranu proti výkonu súdnej moci súdnym exekútorom, práve ich postup je v rozpore s dobrými mravmi.

V danom prípade vznik škody bol výsledkom protiprávnych konaní žalovaných 1/ a 2/. Preto tí na základe ust. § 438 ods. 1 OZ a § 1 ods. 2 a § 383 Obch. zák. za škodu spôsobenú žalobcovi zodpovedajú spoločne a nerozdielne.

Žalovaný 2/ doplnil svoje odvolanie podaním z 25. mája 2011. V doplnení odvolania uviedol, že je toho názoru, že disciplinárnym rozhodnutím bolo dostatočne a nespochybniteľne preukázané, že konanie exekútora v exekučnej veci EX 109/98 nebolo v súlade so zákonom č. 233/1995 Zb. Exekučný poriadok a všetky jeho úkony vykonávané v predmetnom exekučnom konaní neboli úkony uskutočnené v súlade so zákonom, v dôsledku čoho ich je potrebné považovať za absolútne neplatné podľa ust. § 39 OZ.

Žalovaný 2/ poukázal, že nezákonnosť konania súdneho exekútora je disciplinárnym rozhodnutím uznaná práve v spojitosti s úkonmi, na podklade ktorých, si žalobca uplatňuje svoj žalobný nárok, a je dôvodné prihliadať na túto skutočnosť i pri rozhodovaní súdu.

Už na podklade vykonaného dokazovania, oboznámením sa s exekučným spisom, podľa žalovaného 2/ dospel súd prvého stupňa k nesprávnym skutkovým zisteniam, že exekúcia bola vykonávaná zákonným spôsobom. Súd prvého stupňa však súčasne pochybil, keď takto neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to výsluch samotného súdneho exekútora.

Súd prvého stupňa pochybil, keď nekonal v súlade s citovaným ust. § 135 ods. 1 O. s. p., nakoľko súd je viazaný rozhodnutím Disciplinárneho senátu Slovenskej komory exekútorov o tom, že bol spáchaný správny delikt podľa Exekútorského poriadku. Bez ohľadu na odôvodnenie tohto rozhodnutia, je pre súd záväzné, že súdny exekútor Mgr. L. J. bol uznaný za disciplinárne zodpovedného za správne delikty, uvedené v jeho výroku, čím je nepochybne preukázaná nezákonnosť jeho konania. Súd prvého stupňa nielenže nepostupoval v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, ale ani žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo nepovažuje rozhodnutie disciplinárneho senátu za nezáväzné a nebude sa ním riadiť.

Podľa žalovaného 2/, pokiaľ by aj konanie súdneho exekútora bolo bývalo vykonávané zákonne (čo však žalovaný 2/ popiera), žalovaný 2/ by i napriek jeho žiadosti nemohol uskutočniť prevod Akcií na základe jeho príkazu, nakoľko by mu v tom bránil príkaz uskutočnený žalovaným 1/ v dôsledku jeho odstúpenia od Privatizačnej zmluvy, podaný dňa 2. februára 1999. Navyše, pokiaľ by aj bol postup súdneho exekútora zákonný, uvedený deň Akcie ešte ani neboli postihnuté exekúciou, nakoľko až dňa 5. februára 1999 súdny exekútor vydal príkaz na výkon exekúcie predajom Akcií.

Na základe vyššie uvedených dôvodov považuje žalovaný 2/ rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne, nakoľko závery z neho plynúce nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Pokiaľ by však odvolací súd mal pochybnosti ohľadne žalovaným 2/ uvádzaných právnych záverov, plynúcich zo skutkových zistení, v súlade s ust. § 213 ods. 3 O. s. p. žalovaný 2/ žiada odvolací súd, aby v rámci odvolacieho konania doplnil dokazovanie výsluchom svedka, súdneho exekútora Mgr. L. J. Tým, že súd prvého stupňa podľa žalovaného 2/ nevzal do úvahy fakty, preukazujúce nezákonnosť postupu súdneho exekútora a neúplne vykonal dokazovanie, odchýlil sa tak od záväzných pokynov odvolacieho súdu i dovolacieho súdu, v dôsledku čoho konal v rozpore s ust. § 226 O. s. p.

Žalovaný 2/ poukázal, že súdny exekútor uzatvoril dňa 5. februára 1999 Kúpnu zmluvu v rámci exekučného konania č. EX 109/98, ktoré bolo však dňa 20. novembra 1998 právoplatne zastavené. Žalovaný 2/ je preto toho názoru, že účinky z tejto zmluvy nemohli ani nikdy nastať, nakoľko vôľa súdneho exekútora nebola pri uzatváraní zmluvy vážna. Pokiaľ by bolo uvedené preukázané, takýto právny úkon by bolo potrebné považovať za nulitný právny úkon, ktorý je potrebné v zmysle ust. § 37 OZ považovať za absolútne neplatný.

K uvedenému tiež žalovaný 2/ poukázal, že súdy v rámci predmetného súdneho konania neskúmali žiadnym spôsobom platnosť Kúpnej zmluvy, či zmluva spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti, či bola uzavretá dobrovoľne, nie v tiesni, nie v nápadne nevýhodných podmienkach, či ju uzavreli osoby oprávnené konať za kupujúceho, prípadne, či bola skutočne zaplatená kúpna cena.

Podľa názoru žalovaného 2/, pokiaľ by aj postup súdneho exekútora nebol vyhodnotený ako nezákonný, kúpnu zmluvu by nebolo možné považovať za platný právny

úkon, pretože súdny exekútor vydal až dňa 5. februára 1999 príkaz na výkon exekúcie predajom Akcií, pričom v rovnaký deň mala byť uzavretá Kúpna zmluva. Spoločnosti D., a. s., ako povinnému bol však exekučný príkaz doručený až dňa 9. februára 1999, teda až po uzavretí Kúpnej zmluvy. Žalovaný 2/ namietol, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s predmetnými skutočnosťami, hoci boli zo strany žalovaného 2/ riadne namietané.

Žalovaný 2/ navrhol pred rozhodnutím súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie výsluchom svedka, p. D. L., za účelom preukázania skutočnej možnosti realizácie predaja Akcií na základe Zmluvy o budúcej zmluve, ktorá mala byť uzavretá dňa 15. februára 1999 medzi žalobcom a firmou A.-P. Súd prvého stupňa výsluch tohto svedka posúdil ako irelevantný a svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v dobrej viere odkúpil verejne obchodovateľné akcie a s týmito akciami nakladal ďalej podľa vlastného uváženia. Súd konanie žalobcu, spočívajúce v uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve k prevodu 46 713 ks zaknihovaných akcií, vydaných spoločnosťou P., a. s., za kúpnu cenu 99,58 Eur (3 000,--Sk) za 1 ks akcie, nepovažoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku tak, ako to namietali žalovaní.

Žalovaný 2/ považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa aj z tohto dôvodu za nesprávne, pričom namietol jeho nedostatočné odôvodnenie a vysporiadanie sa s namietanými skutočnosťami.

Vzhľadom na skutočnosť, že v súdnom spise nie je založený originál predmetnej zmluvy, pričom nie je možné žiadnym spôsobom verifikovať, či je zmluva platná a ide o dokument, od ktorého žalobca odvodzuje svoj žalobný nárok, je podľa názoru žalovaného 2/ nevyhnutné skúmať platnosť predmetnej zmluvy. Za týmto účelom považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý zamietol návrh na vykonanie dokazovania výsluchom svedka - p. D. L., za absolútne nesprávne.

Zo samotnej hlavičky ZOBZ vyplýva, že zmluvnou stranou na strane budúceho kupujúceho je firma A.-P., pričom v zátvorke je uvedené meno D. L. e.K. Podľa názoru žalovaného, tak nie je dostatočne zrejmé a jasné, aký subjekt v skutočnosti zmluvu uzatváral a kto sa mal stať budúcim kupujúcim. Táto nezrovnalosť nie je objasnená ani

z pripojeného ohlásenia živnosti, vydaného pre p. D. L., pretože zmluvnou stranou by mala byť i podľa nemeckého znenia zmluvy firma A. - P.. Z hlavičky zmluvy ďalej vyplýva, že budúci kupujúci mal byť zastúpený osobou menom K. L., ktorý zmluvu zrejme podpísal. Nie je tak dostatočne jasné, na základe čoho táto osoba konala za budúceho kupujúceho, nakoľko táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho dokumentu, pripojeného k zmluve, prípadne odkazujúceho na zmluvu.

Žalovaný 2/ nesúhlasí s právnym záverom súdu prvého stupňa, že dôkaz výsluchom p. D. L. je v prejednávanej veci irelevantný. Naopak, tento dôkaz je podľa názoru žalovaného 2/ zásadne relevantným, nakoľko súd je povinný vykonať dokazovanie tak, aby mal skutkový stav zistený bez najmenších pochybností. Platnosť ani reálnosť ZOBZ nebola žiadnym spôsobom v konaní dokazovaná, pričom ide o závažnú otázku, na posúdení ktorej stojí oprávnenosť nároku žalobcu.

Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne, nakoľko je tu daný odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z uvedeného dôvodu žiada žalovaný 2/ odvolací súd, aby v súlade s ust. § 213 ods. 3 O. s. p. v rámci odvolacieho konania doplnil dokazovanie výsluchom svedka, osoby konajúcej za budúceho kupujúceho, ako i osoby, ktorá sa mala stať budúcim kupujúcim.

Žalovaný 2/ je toho názoru, že bez preukázania platnosti Kúpnej zmluvy o prevode akcií zo dňa 5. februára 1999 a Zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 15. februára 1999, je žalobcov nárok absolútne neoprávnený.

Žalovaný 2/ je však súčasne toho názoru, že pokiaľ by aj vyššie uvedené zmluvy boli platné, čo je však vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti doposiaľ nepreukázané, a preto toto žalovaný 2/ popiera, žalobcov nárok voči žalovanému 2/ je i tak absolútne neoprávnený, a to z uvedeného dôvodu, že žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody svojím podaním zo dňa 28. februára 2002, a to na základe údajného porušenia povinností ustanovených zákonom č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch zo strany žalovaných, keď:

- žalovaný 2/ napriek tomu, že mu aj žalobca aj súdny exekútor dali obsahovo zhodné príkazy, nevykonal registráciu prevodu 70 142 ks akcií vydaných spoločnosťou P. N. S., a. s. z účtu spoločnosti D., a. s., na účet žalobcu,
- ako aj vtedy, keď žalovaný 2/ na základe príkazu žalovaného 1/ zaregistroval prechod týchto akcií z účtu spoločnosti D., a. s., na účet žalovaného 1/.

Žalobca v návrhu na zmenu petitu správne uviedol, že základným predpokladom pre vznik zodpovednosti podľa citovaného zákonného ustanovenia je:

a/ porušenie povinností zo záväzku (protiprávny úkon)

Jediným základom vzniku právnej zodpovednosti je porušenie právnej povinnosti, teda správanie, ktoré sa prieči právu, a preto je protiprávne. Úkon je vždy protiprávny, ak ním bola porušená právna povinnosť. Ako už žalovaný 2/ v priebehu konania uviedol, pri výkone svojej činnosti postupoval vždy v súlade so zákonom a popiera, že by pri plnení svojich úloh pri registrácii Akcií porušil nejaké svoje povinnosti.

Pridržiava sa preto skutočností, ktoré uviedol jednak v priebehu súdneho konania, jednak skutočností obsiahnutých v jeho odvolaní, a síce že žalovaný 2/ ani nemohol vykonať registráciu Akcií na základe príkazu súdneho exekútora, keďže

- dňa 22. marca 1999 nemohol byť exekútor oprávnený podať príkaz na registráciu prevodu Akcií, nakoľko exekúcia, vedená pod č. EX 109/1998, v rámci ktorej mali byť tieto Akcie predané žalobcovi, bola dňa 20. novembra 1998 právoplatne zastavená;
- podanie príkazu na registráciu prevodu Akcií bolo disciplinárnou komisiou Slovenskej komory exekútorov vyhodnotené ako protizákonné;
- žalovanému 2/ bránil v registrácii prevodu Akcií časovo predchádzajúci príkaz žalovaného 1/ v dôsledku odstúpenia od Privatizačnej zmluvy, podaný dňa 2. februára 1999, teda v čase, kedy Akcie ešte neboli postihnuté exekúciou.

Na základe uvedeného má žalovaný 2/ za to, že z jeho strany nedošlo k porušeniu právnej povinnosti, v súvislosti s ktorou by mohla žalobcovi vzniknúť škoda.

Žalobca odvodzuje vznik škody, spočívajúcej v ušlom zisku tým, že nakoľko sa v dôsledku porušenia povinností zo strany žalovaných nestal vlastníkom predmetným akcií,

nemohlo dôjsť na základe ZOBZ zo dňa 15. februára 1999, uzavretej medzi ním a spoločnosťou A.-P. k uzavretiu budúcej kúpnej zmluvy, čím vznikla žalobcovi škoda. Škoda spočíva v ušlom zisku vo výške 3 101 175,10 Eur, čo predstavuje rozdiel kúpnej ceny za 46 713 ks akcií, keď žalobca mal podľa Kúpnej zmluvy zaplatiť za 1 ks akcie 33,19 Eur (1 000,-- Sk) a následne na základe ZOBZ predať ďalej budúcemu kupujúcemu za 1 ks akcie 99,58 Eur (3 000,-- Sk).

Ako však už žalovaný 2/ vyššie uviedol, v konaní nebolo preukázané, či je Kúpna zmluva vôbec platná a najmä, nebolo ani preukázané, že by žalobca zaplatil súdnemu exekútorovi riadnu kúpnu cenu. Napokon, z Článku II ods. 3 Kúpnej zmluvy vyplýva, že „Kupujúci je povinný uhradiť zostatok kúpnej ceny predávajúcemu najneskôr do 30 dní po pripísaní uvedených cenných papierov na účet kupujúceho, vedený v S. C. P.“.

Kupujúci, teda žalobca sa však nestal podľa žalovaného 2/ majiteľom predmetných cenných papierov (Akcii), teda je pravdepodobné, že ani nezaplatil za ne predávajúcemu dohodnutú kúpnu cenu. V takom prípade by mu však nevznikla ani skutočná škoda, nieto škoda spočívajúca v ušlom zisku.

Existencia príčinnej súvislosti. tzv. kauzálny nexus, medzi porušením právnej povinnosti (porušenie údajnej povinnosti žalovaného 2/ nevykonaním registrácie prevodu Akcii v prospech účtu žalobcu na základe príkazu exekútora a vykonanie príkazu žalovaného 2/) ako príčinou a škodou (ušlý zisk zo ZOBZ) ako následkom tejto príčiny, je jedným z podstatných predpokladov nároku na náhradu škody. V teórii, aj súdnej praxi sa pritom vychádza z toho, že nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, ale vždy sa vyžaduje dôkaz o jej existencii (R 28/1980).

Žalovaný 2/ namietol, že súd prvého stupňa zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne na náhradu škody bez toho, aby mal preukázané splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov na náhradu škody, a síce

- aby mal jasne a zreteľne preukázané, že žalovaný 2/ porušil svoju právnu povinnosť, pričom v rozsudku súdu prvého stupňa absentuje odôvodnenie porušenia povinností žalovaným 1/;
- aby mal jasne a zreteľne preukázanú škodu (ušlý zisk)

- a aby mal nepochybné preukázanú príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody (ušlého zisku).

Žalovaný 2/ je toho názoru, že hoci by aj skutočne porušil svoje povinnosti pri registrácii Akcií (čo však popiera) a hoci by aj bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobcovi vznikol nárok na ušlý zisk (čo však riadne preukázané nebolo), nie je daný kauzálny nexus medzi týmito dvoma predpokladmi.

Žalovaný 2/ sa domnieva, že uzavretie Zmluvy o budúcej zmluve a z nej plynúce nároky sú skutočnosťou, nezávislou od konania žalovaného 2/, a teda, pokiaľ by aj došlo k porušeniu povinností z jeho strany, toto porušenie by v žiadnom prípade nemohlo byť v priamej príčinnej súvislosti so vznikom ušlého zisku. Žalobcovi škoda vo forme ušlého zisku nevznikla z dôvodu prípadného porušenia povinností zo strany žalovaného 2/, ale v dôsledku toho, že uzatvoril Zmluvu o budúcej zmluve, napriek skutočnosti, že ešte nebol vlastníkom predmetných Akcií.

Na základe uvedeného, je podľa žalovaného 2/ nepochybné, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je správne, nakoľko nie sú splnené základné zákonom stanovené predpoklady na vznik nároku na náhradu škody voči žalovanému 2/. Tým je daný odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V súvislosti s vyššie namietaným nepreukázaním vzniku škody žalovaný 2/ opätovne poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa zaviazal žalovaných na náhradu škody vo výške 3 101 175,10 eur, a to na základe jediného dokumentu - Zmluvy o budúcej zmluve, ktorej platnosť a skutočnú realnosť však žiadnym spôsobom neskúmal.

Rovnako tak neskúmal realnosť ceny za časť Akcií, ktoré boli predmetom Zmluvy o budúcej zmluve, čím má žalovaný 2/ za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav a rozhodol bez toho, aby mal uvedené skutočnosti za dostatočne preukázané.

Ako už žalovaný 2/ v priebehu konania namietol, zmluvnými stranami uzavretá zmluva o budúcej zmluve, v rámci ktorej bola stanovená cena vo výške 3-násobku, za akú

mal budúci predávajúci získať Akcie na základe Kúpnej zmluvy, nie je v žiadnom prípade v súlade s dobrými mravmi, ani poctivým obchodným stykom.

Žalovaný 1/ právne rozvinul dôvody odvolania doplnujúcim podaním z 20. júna 2011. Uviedol, že nesúhlasí s právnym záverom súdu prvého stupňa, že dôkaz výsluchom p. D. L. je v prejednávanej veci irelevantný. Naopak, tento dôkaz je podľa názoru žalovaného 1/ zásadne relevantným, nakoľko súd je povinný vykonať dokazovanie tak, aby mal skutkový stav zistený bez najmenších pochybností. Platnosť ani reálnosť ZOBZ nebola žiadnym spôsobom v konaní dokazovaná, pričom ide o závažnú otázku, na posúdení ktorej stojí oprávnenosť nároku žalobcu.

Bez vykonania tohto dôkazu nemôže mať súd za preukázané, že ZOBZ je platná, nakoľko nie je zřejmé, kto ju v skutočnosti uzavrel, ani kto ju podpísal a nie je nepochybne preukázaná zhoda vôle a prejavu osoby, konajúcej na strane budúceho kupujúceho, bez existencie ktorej nie je možné ZOBZ považovať za platnú.

Žalovaný 1/ je toho názoru, že medzi jeho konaním a škodou, ktorú si žalobca nárokuje v tomto súdnom konaní, neexistuje príčinná súvislosť, a teda nie sú naplnené zákonné predpoklady na vznik zodpovednosti žalovaného 1/ na náhradu škody. V tejto súvislosti považoval žalovaný 1/ za dôležité namietnuť vyjadrenia Krajského súdu v Bratislave, ktorý už na začiatku konania konštatoval, že druh a výška škody je medzi účastníkmi konania nesporná. Nevedno, na základe čoho konajúci súd dospel k uvedenému výroku, nakoľko žalovaný 1/ od počiatku konania namietal neoprávnenosť nárokovanej škody i jej výšku.

Žalovaný 2/ podaním z 31. júla 2012 navrhol preskúmať napadnuté rozhodnutie aj v tom kontexte, či prvostupňový súd nedôvodne nevybočil z rámca konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúcej sa rozhodovania o náhrade škody.

V doplnení odvolania žalovaný 2/ citoval z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010 a poukázal na názor, ktorý zaujal Európsky súd pre ľudské práva (Beian vs. Rumunsko), Ústavný súd Slovenskej republiky

(II. ÚS 192/06), Ústavný súd ČR (III. 252/2004) a Najvyšší súd ČR (30Cdo 1042/2012). Žalovaný 2/ citoval z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo 171/2005 z 27. apríla 2006 a z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 201/2009, z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo V 80/2007 z 29. mája 2008 a rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo 2142/2007 z 30. júla 2008. Ďalej žalovaný 2/ citoval z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4M Cdo 23/2008 z 21. decembra 2009, z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 319/2008 z 28. apríla 2010, z uznesenia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo 1158/2004 z 18. augusta 2005, z rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo 870/2006 z 23. apríla 2008, z uznesenia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo 818/2005 z 25. januára 2006, z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 130/2010 z 28. októbra 2010, z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 126/2009 z 30. júna 2010, z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 177/2008, z rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo 1807/2001 z 24. apríla 2003, z rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 32Cdo 2749/2007 z 27. augusta 2008 a z rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 5Cz 39/1965.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. v medziach dôvodov odvolaní a bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolania žalovaných 1/ a 2/ sú dôvodné.

Predmetnou žalobou sa žalobca domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ náhrady škody vo výške 3 101 175,10 Eur istiny a príslušenstva z titulu ušlého zisku, ktorý by bol dosiahol následným predajom 46 173 kusov akcií na doručiteľa, v zapísanej podobe emitenta P. N. S. A., ISIN. SK 11200002193 zo zmluvy o budúcej zmluve, uzavretej dňa 15. 02. 1999 s firmou A.-P. (D. L. e.K.) ako budúcim kupujúcim.

Súd prvého stupňa uznal nárok žalobcu za dôvodný, keď dospel k záveru, že žalovaný 2/ nevykonal príkaz súdneho exekútora a žalobcu na registráciu prevodu predmetných akcií z účtu povinného D., a. s. na účet žalobcu, ale zrealizoval príkaz žalovaného 1/ na prechod predmetných akcií z účtu povinného na účet žalovaného 1/. Súd prvého stupňa konanie žalobcu, spočívajúce v uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve k prevodu akcií za cenu 3 000,-- Sk za 1 ks akcie, nepovažoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého

obchodného styku, keď cenu akcie, ktorá je verejne obchodovateľná, určuje predávajúci a kupujúci.

Proti rozsudku žalovaný 2/ namieta, že mu bolo upreté právo na spravodlivý proces, keď súd prvého stupňa v základných predpokladoch náhrady škody svoje rozhodnutie neodôvodnil.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných väd, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka)

a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie, spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, „že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Rozhodnutie súdu predpokladá jeho odôvodnenie, ktoré musí mať náležitosti, uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. Musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Ako už bolo uvedené, súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho

myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti, zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t. j. musí byť preskúmateľné.

V prejednávanej veci si žalobca uplatňuje voči žalovaným 1/ a 2/ náhradu škody, ktorá predpokladá porušenie povinnosti, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti. Pri zodpovednosti za škodu musia byť všetky jej predpoklady naplnené.

Je potrebné prisvedčiť žalovanému 2/, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné, nepresvedčivé a arbitrárne. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je skutkovo a právne zrejmé, v čom spočíva porušenie povinnosti žalovaných 1/ a 2/, realnosť uplatnenej výšky škody a daná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti žalovanými. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku porušenie povinnosti žalovanými skutkovo ani právne nevymedzil, vôbec žalobcom uplatnený nárok právne nekvalifikoval, teda neuviedol právne normy, za ktorých ho považoval za dôvodný, a to ako vo vzťahu k istine, ako aj príslušenstvu.

Uvedeným postupom súd prvého stupňa preto obmedzil žalovaných v ich práve na spravodlivé konanie a pri podaní opravného prostriedku k zákonom vymedzeným odvolacím dôvodom, v dôsledku čoho im uprel právo na spravodlivý proces a odňal právo konať pred súdom.

Žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní tiež namietali, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď sa nezaoberal zákonnosťou exekučného konania, v ktorom sa exekútor dopustil závažného disciplinárneho previnenia v zmysle rozhodnutia disciplinárneho senátu.

Podľa § 135 ods. 1 O. s. p. veta tretia súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo

zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní.

Slovenská komora exekútorov ako orgán záujmovej samosprávy patrí do sústavy orgánov verejnej správy a rozhoduje o disciplinárnych deliktach, ktoré patria medzi iné správne delikty. Rozhodnutia o správnom disciplinárnom delikte sú pre súd záväzné.

Pokiaľ preto v danej veci súvisiacom exekučnom konaní bolo vydané disciplinárne rozhodnutie, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď k jeho záverom neprihliadol a uzavrel, že mu neprislúcha hodnotenie postupu súdneho exekútora na základe disciplinárneho konania.

Odvolaie žalovaných 1/ a 2/ podané z tohto dôvodu je preto dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prisvedčil tiež žalovaným 1/ a 2/, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, keď realnosť výšky škody neskúmal.

Žalobca výšku škody odvodzuje ako ušlý zisk, ktorý by bol dosiahol pri realizovaní budúcej kúpnej zmluvy na predaj akcií, čo dokladoval zmluvou o budúcej zmluve (č. 1. 186 spisu).

Pretože žalovaní 1/ a 2/ platnosť tohto právneho úkonu a tiež okolnosti jeho uzavretia so zreteľom k osobe budúceho kupujúceho spochybňovali, v ktorom smere navrhli dokazovanie doplniť, súd prvého stupňa pochybil, keď realnosť budúceho obchodu neskúmal a dokazovanie tejto skutočnosti nedoplnil. Záver súdu prvého stupňa o tom, že kúpna cena je vecou dohody predávajúceho s kupujúcim, nemožno považovať za postačujúci, bez dôkazného doloženia skutočnosti, že by sa budúci obchod reálne i uskutočnil.

Z uvedených dôvodov je preto rozhodnutie súdu prvého stupňa o tom, že žalobcovi vznikla škoda v uplatnenej výške, predčasné.

Vzhľadom na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, neúplne zisteného skutkového stavu a rozhodnutím súdu prvého

stupňa bolo žalovaným odňaté právo konať pred súdom, Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na ust. § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne o trovách celého konania.

Podľa § 226 O. s. p. je pre Krajský súd v Bratislave, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. augusta 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová